

disse strenge Arreststraffe og Bøiestrafte i længere Tid. Jeg skal ikke gjøre mig til Talsmand derfor, men jeg skal henstille til Overveielse, om det ikke muligvis kunde være humanet under meget vanskelige Forhold, naar der var begaaet meget store Forbrydelser, at kunne benytte den. Naar jeg siger: Under meget vanskelige Forhold, fortaar jeg ikke derved det, som er omtalt, nemlig Havsnød; der tror jeg, at ligesom i Krigen den Foresatte ikke bryder sig om, hvad der staaer i Loven, om han har Ret til det eller til det, nei, han bruger de sjælfste Midler, han har ved Haanden, for at faae Mandfabet til at gjøre sin Pligt. Jeg vilde ønske, man kunde finde et Punkt, paa hvilket man kunde sige: Nu er Skibet paa Krigsfod. Skibene ere jo næsten altid mere eller mindre paa Krigsfod, naar de have lettet Anker og ere fuldt udrustede; men det kan dog ikke gjælde om alle Skibe; saaledes kunne Opmaalingsfartøier vel ikke siges at være paa Krigsfod. Jeg vilde ønske, man kunde finde en Grændse, hvor man kunde sige: Nagtet det er Fredstid, er Skibet dog stillet paa Krigsfod, og at saa Loven blev anvendt saaledes, som den er gjældende for Krigsfod. Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længere. Jeg vil tro og haabe, at dette Lovforslag vil komme i Udvalg, og at dette vil og kan arbeide saa hurtigt, at Sagen kan komme frem og blive afgjort; at dette naturligvis er tvivlsomt, naar der er mange Sammenstøds punkter, er klart. Men det skulde glæde mig meget, om man i alt Fald i en nær Fremtid turde haabe at faae dette vigtige Lovforslag fremmet.

Krigs- og Marineministeren (Haffner): Det kan jo ikke Andet end glæde mig, at jeg paa et Punkt finder Tilslutning hos den ærede sidste Læser i Mødsætning til, hvad der var udtalt af det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Carstensen), nemlig om, at der burde ikke være nogen Forbindelse mellem Straffeloven og Ordningens Revision. Det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Sonquidres) udtalte, hvad jeg havde hørt i Sæde af fremføre mod en foregaaende Læser's Ytringer, at, naar der fandt en Forringelse Sted af Befalingsmænd ved den forestaaende Revision af Ordningens Lovene, saa vilde det blive vanskeligt at opretholde Disciplinen; men det ærede Medlem haabede ikke, at Saadant vilde ske. Deri er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem. Der er to Punkter, paa hvilke der kan ske væsentlige Forandringer ved Revisionen af Ordningens Lovene; to Punkter, med Hensyn til hvilke jeg maa sige, at det kan befrygtes, at der bliver foreslaaet væsentlige Forandringer, det ene er med Hensyn til Uddannelsesstiden for Mandfabet, det andet Punkt er med Hensyn til Antallet af faste Befalingsmænd. Bliver Uddannelsesstiden reduceret, bliver Befalingsmændenes Antal indskrænket i en betydelig Grad, ja, saa er det muligt, at det bli-

ver endnu vanskeligere end hidtil at opretholde Disciplinen; men jeg tror ikke, at Disciplinen saa vil blive bedre opretholdt, fordi Straffelovens Bestemmelser ere noget strengere. Straffeloven er bleven affattet med den nuværende Hær- og Flaadeorganisation for Die, og man har haft den Overbevisning, at den vil være tilstrækkelig for at naae sit Formaal. Bliver der foretaget Indskrænkninger paa de Punkter, som jeg antydede før, saa maa jeg sige, at saa taber Ordningen af Landets Forsvarsvæsen saa meget i mine Øine, at det bliver for mig i det Mindste mindre vigtigt, om Straffeloven saa er tidsvarende eller ikke. Den ærede Landssthingsmand bakkede dernæst, at han favnede den staaende Arrest i det af mig forelagte Lovforslag. Den ærede Landssthingsmand mente, at det var af yderste Vigtighed at have kortvarige, intensive Straffe, det vil sige legemlige Straffe, som ikke alene vare ubehagelige, men ogsaa pinlige. Det kommer nu an paa, hvorvidt man kan være berettiget til at gaa i legemlige Straffe, naar man ser hen til Pinligheden. Det er jo ikke Meningen at underkaste den Straffskyldige Tortur. Dermed siger jeg ingenlunde, at den staaende Arrest vilde være noget Saadant, men det synes næsten at være en Forudsætning hos den ærede Landssthingsmand. Den ærede Landssthingsmand mente dernæst, at man burde have den staaende Arrest for at kunne bringe den i Anvendelse strax ved mindre Forseelser, og for at man derved kunde virke affrækkende og undgaa langvarige Fængselsstraffe. Det er den samme Tanke, der har foreslået Mindretallet i det andet Thing. Dette Mindretal har jo bragt i Forslag, at staaende Arrest skulde indføres i Loven, og det har bragt i Forslag, at denne Straf skulde anvendes som Straf, hvor den særlig var nævnt, f. Ex. i §§ 171, 174, 175, 176, 178, 179 og 182 — det er Paragrafer, som handle om mindre disciplinære Forseelser —, men Mindretallet tilføjer i sit Forslag til en ny Paragraf umiddelbart derefter „eller naar de under deres Tjenestetid alt 2 Gange forud have været ansættede med Fængselsstraf og atter paany gjøre sig skyldige til lignende Straf. Er der nu virkelig, at den staaende Arrest for en Krigsmænd, som gjentagne Gange gjør sig skyldig i en Forseelse, hvorved han paadrager sig Fængselsstraf, vil staa som et meget affrækkende Straffemiddel? Jeg tvivler derpaa. Det Æneste, der efter min Mening kan ansøres til Forsvar for den staaende Arrest, er, at man kan undgaa at holde Manden i længere Tid i Fængsel og derved forhindre, at hans Uddannelse ikke bliver saa fuldstændig, som det er forudsat, at den skulde blive ved de i Hærløven givne Bestemmelser; men just derfor er der jo i Lovforslaget foreslaaet Eftertjeneste. Denne Eftertjeneste er nu af en æret Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Carstensen) bleven betragtet som en Straf. Den ærede 7de Landssthingsmand for